

Proloog

Huilend hang ik boven de toiletpot. Slikken doet pijn door het wondje achter in mijn keel, dat er zit doordat ik mijn wijs- en middelvinger zo diep naar achter heb geduwd dat mijn nagels een kras maakten. Ik haal mijn linkerhand uit mijn mond. Ook op mijn knokkels is een wondje ontstaan, op de plek waar mijn tanden ze steeds raken. Ik stop mijn hand terug in mijn mond en druk op mijn maag, dwing mezelf om meer over te geven. Als er alleen nog gal uit mijn maag komt, stop ik en spoel ik door. Ik kijk onder de rand van de pot om te zien of alles schoon is en sta moeizaam op. Even ben ik duizelig. Terwijl ik terugloop naar de keuken, kom ik langs de spiegel in de hal. Ik blijf staan en bekijk mezelf. Twee bloeddoorlopen ogen kijken verdrietig terug.

Waar ben ik mee bezig? Wat zouden ze zeggen als ze weten dat ik afspraken en feestjes deze week niet heb afgezegd omdat ik druk ben met leren, maar omdat ik niet kan stoppen met eten? Iedereen zou van me walgen.

De keuken is het slagveld waar het bewijs van de oorlog in mijn hoofd ligt uitgestald. Het aanrecht ligt vol bloem en in de hoek staat een grote zilverkleurige kom, voor de helft gevuld met beslag. Er ligt een cakeblik met daarin de andere helft van de cake die ik zojuist heb gegeten. Vastberaden pak ik de kom en spatel al het beslag in de prullenbak. Vervolgens kieper ik de halve cake erachteraan. Voor de zekerheid strooi ik er flink wat zout op. Soms, als ik er echt zeker van wil zijn dat ik niets meer zal eten, spuit ik er dikke groene strepen Dreft overheen.

Als de keuken helemaal schoon is, plof ik op de bank, pak mijn lesboeken en begin te lezen. De woorden komen niet echt binnen, de meeste zinnen herlees ik wel drie keer. Dan sta ik op,

loop terug naar de keuken en open de prullenbak. Ik pak de stukken cake die bovenop liggen en schraap het zout er met een mes af.

I

Een halfjaar eerder – december 2015

Overal waar ik sta, ruik ik bier. Ellebogen duwen in mijn zij, mensen willen erlangs. Ik probeer het knellende gevoel om mijn middel te negeren terwijl ik mijn adem zo veel mogelijk inhoud. Ik ben hier met een paar vriendinnen met wie ik tot vorig jaar op de middelbare school zat. Verder zie ik vooral onbekende gezichten. Achter een geïmproviseerde draaitafel in de hoek draait de dj top 40-muziek. Bijna elk uur komen dezelfde nummers terug. Margot buigt zich naar me toe.

‘Godver, hij is er ook!’ schreeuwt ze in mijn oor.

Ze gebaart met haar hoofd in de richting van de bar, naar de jongen met wie ze een paar jaar geleden heeft gedatet. Het is duidelijk dat hij haar ook heeft gezien, maar hij zorgt dat hij steeds met zijn rug naar ons toe staat. Dat ziet er zo knullig en krampachtig uit dat ik erom moet lachen. Als ik om me heen kijk, zie ik een blond meisje verderop naar me staren. Snel wendt ze haar blik af. Ik trek mijn shirtje over mijn buik en haal mijn haar achter mijn oren vandaan. Opeens moeten mijn vriendinnen hard om iets lachen. Britt vertelt over een huisfeestje van een paar maanden geleden, waar een stel in het zwembad was betrapt. Margot haakt erop in en vertelt een ander verhaal over twee mensen die het nu blijkbaar met elkaar doen. Ik herken geen van de namen die worden genoemd. De muziek staat hard en ze gaan wat dichterbij elkaar staan om niets van het verhaal te missen, waardoor ik erbuiten kom te staan. Het maakt eigenlijk niet zoveel uit of ik hier wel of niet ben, denk ik. Met mijn hand voel ik aan de rand van mijn broek die stevig om mijn buik

knelt. Het is de enige broek die me nog past. Tijdens mijn verblijf in Oxford, waar ik drie maanden Engels studeerde op een taleninstituut, ben ik overal uitgegroeid. Snel neem ik nog een slok van mijn bier. Het bijpraten waar ik op hoopte, wordt meepraten met hun verhalen, omdat alles waarin ik interesse heb ver buiten de gespreksstof ligt. Ze weten niet waarom ik te laat was vanavond. Meer dan een uur heb ik in het kleedhok op mijn zolderkamer gestaan, waar mijn kleding over een paar planken verdeeld ligt, alles in het zwart. Wat ik aantrok, zat te strak, viel gek of kwam niet eens verder dan mijn bovenbenen. Toen ik naar beneden liep om het eindresultaat in de spiegel te bekijken, zag ik een vreemde. Een meisje met een extra laagje vet op elk deel van haar lichaam. De tranen sprongen me in de ogen. Na lang twijfelen dwong ik mezelf om iets aan te trekken en maar gewoon te gaan, zonder nog eens naar mijn spiegelbeeld te kijken.

En nu sta ik hier, met het zoveelste lauwe biertje in mijn hand, in de hoop dat de alcohol me lossert maakt, en iets minder bewust van hoeveel ruimte ik inneem op de dansvloer. Tussen de hossende en zwetende mensenmassa zoek ik naar een bekend gezicht om mee te praten. Ik zie hoe armen de lucht in gaan zodra een nieuw refrein begint en hoe zich dienbladen vol bier wiebelend door de ruimte verplaatsen. Dan zie ik hem. Ik zwaai meteen. Hoewel het ruim vier maanden geleden is dat we elkaar zagen, vlak voordat ik mijn havo-examen op het nippertje haalde, lijkt hij niets veranderd. Tim draagt dezelfde verwassen spijkerbroek als altijd en een donkerblauw t-shirt. Zijn bruine haar is nog net zo kort. Als hij vanaf de bar naar me toe loopt, deelt hij een paar ellebogen uit tot hij voor me staat. Ik krijg direct een knuffel.

‘Dat is lang geleden,’ zegt hij. Hij komt met zijn gezicht dicht bij het mijne. Nu pas versta ik hem goed. ‘Hoe is het?’

‘Ja, wel goed!’ antwoord ik. ‘Ik ben net een paar weken terug uit Engeland, dus ik heb nog bijna niemand gezien sinds ik terug ben.’

‘O wauw, wat heb je daar gedaan dan?’

‘Drie maanden in Oxford gewoond, als onderdeel van mijn tussenjaar,’ lach ik.

Het is nog precies als een paar maanden geleden op de middelbare school. Alsof ik nooit weg ben geweest. Dan verandert er iets in zijn gezicht. Zijn blik glijdt langzaam naar beneden. Hij kijkt weer op en zijn ogen ontmoeten de mijne. Met een betekenisvolle blik prikt hij in mijn buik en zegt: ‘Zo hé.’

Slingerend fiets ik een half uur later naar huis. Mijn ogen lopen vol tranen. *Zo hé, zo hé*, echoot het in mijn hoofd. Bij de helling aan het begin van het dorp, waarachter een stuk donker bos ligt, begin ik harder te trappen. Steeds weer zie ik zijn blik naar beneden glijden, voel ik zijn vinger in mijn buik prikken. Als er een ambulance met loeiende sirenes langs me rijdt, druk ik mijn linkerhand op mijn oor om het geluid te dempen. Bijna verlies ik mijn evenwicht. Wanneer ik mijn fiets weer onder controle heb, spreek ik mezelf toe. Op de weg letten, Juul. Maar weer hoor ik zijn stem. *Zo hé*. Waarom heb ik niets gezegd? Eindeloos speel ik het moment opnieuw af. Zijn blik, de woorden en alles wat hij niet heeft gezegd. Terwijl ik de heuvel af rijd, beloof ik mezelf dat dit me nooit meer zal gebeuren. Deze schaamte wil ik nooit meer voelen.

November 2013

‘Jongens, daar is-ie weer.’

Ik stoot Anne en Margot aan en gebaar met mijn hoofd naar Boris, die bij de kluisjes staat. Het is pauze en de hele gang staat vol met leerlingen, maar hij is zo lang dat hij boven de meesten uittorent. Hij draagt een simpel wit T-shirt met horizontale donkerblauwe strepen en een spijkerbroek die laag op zijn heupen hangt. Er is een deel van zijn witte boxershorts te zien.

‘Hij is toch weer single?’ vraagt Margot.

Ondertussen draait ze haar dikke blonde haar in een hoge knot recht boven op haar hoofd. Nu de lokken voor haar gezicht weg zijn, vangen de grove zilveren glitters op haar ogen nog meer licht. Daar heeft ze vanmorgen een half uur aan gewerkt, weet ik, terwijl de rest van de wereld de slaap nog uit de ogen wreef. Meestal als ze zichzelf opmaakt, besluit ze er op het laatste moment nog een winged eyeliner aan toe te voegen. Die lukt haar altijd in een keer. Zelf sta ik vaak een uur eerder op om die ingewikkelde eyeliner-look uit YouTube-filmpjes op mezelf toe te passen – zonder succes.

‘Nee, toch? Ik dacht dat ze weer samen waren,’ zegt Anne, terwijl we met zijn drieën naar hem kijken. Zijn donkerblonde haar is kortgeschoren aan de zijkant en langer bovenop. Zo te zien is hij net naar de kapper geweest, en heeft hij om hetzelfde kapsel gevraagd dat alle voetballers nu hebben. Hij staat met een vriend te praten en heeft een boek in zijn hand. Ik heb hem nog nooit met een tas gezien. Waarom zou je schoolspullen kopen? Zijn desinteresse in alles wat ik belangrijk vind, zorgt dat hij me

alleen maar meer interesseert. Ik bekijk hem van top tot teen, neem elk detail in me op. De afgetrapte schoenen die ooit wit waren, de lichtblauwe spijkerbroek die expres twee maten groter is gekocht, het wit-blauw gestreepte shirt. Maar uiteindelijk weet ik dat het niet uitmaakt wat hij aanheeft. Als de bel luidt om aan te geven dat de pauze is afgelopen, stromen de meeste leerlingen weg. Hij blijft onverstoord staan praten. We kijken hem nog even na en lopen dan langzaam richting de trappen, naar het biologielokaal.

Het lokaal blijkt op slot en we wachten met de hele klas op de leraar. Een van mijn klasgenoten kijkt op haar telefoon.

‘Oh my god, misschien komt ze niet.’

‘Beter komt ze niet. Kom, we gaan naar de Appie,’ roept een van de jongens luid tegen zijn vriendengroepje. Verstoord kijk ik hem aan. Hij is ruim een kop kleiner dan de rest van de jongens in de klas, maar drie keer zo luidruchtig. Als ik mijn laarzen aanheb, kijk ik zo over hem heen.

‘Nog tien minuten, jongens! Dan kunnen we weg,’ roept een ander.

We kijken om, op zoek naar een spoor van onze leraar, hopend dat ze inderdaad niet komt opdagen. Elke verstreken seconde zijn we een stap dichterbij de buitenlucht. Dan, alsof ze om de hoek stond te wachten, komt de docent de gang in gelopen en klinkt er een zucht van teleurstelling.

‘Goedemorgen, allemaal! De les gaat gewoon door!’ zegt ze triomfantelijk, terwijl ze de deur van het slot draait. Het lukt niet meteen en het koffiekopje in haar andere hand schommelt verwaarloosd heen en weer. In mijn ooghoek zie ik Boris nonchalant de trap op sjokken, zoals hij altijd doet. De laatste bel is allang gegaan.

‘Jij bent toch het zusje van Bram?’ vraagt iemand achter mij. Ik draai me om. Boris. De nepchampagne gulpt over de rand van de rode beker die ik in mijn hand heb. Popmuziek bonkt uit de boxen op de vide. Daar staat een jongen over een draaitafel gebogen, de mensen om hem heen negerend. Met zijn donkerbruine ogen kijkt Boris me grijnzend aan. Even weet ik niets te zeggen. Ik ben nog nooit zo dicht bij hem in de buurt geweest.

‘Ja!’ roep ik over de muziek heen. ‘Hoe ken jij hem?’

Waarom praat hij tegen mij?

‘Via via,’ zegt hij lachend. ‘Maar leuk je te ontmoeten. Julia, toch?’

Hij weet mijn naam? Hij weet mijn naam.

Ik kijk naar het rood-witte tape waarmee delen van het huis zijn afgezet. We zijn in de woning van mijn vader om oud en nieuw te vieren. Mijn vader is in het buitenland, de perfecte gelegenheid voor mijn broer om een feest in zijn huis te geven. Bram heeft het feest met militaire precisie georganiseerd. In het huis, dat uit drie delen bestaat, is de straatkant verboden terrein. Het voorste en achterste deel van het huis zijn met elkaar verbonden door een middenstuk dat volledig van glas is gemaakt. Alle stoelen, lampen en vazen zijn in het voorste deel neergezet, dat is afgeschermd met tape en gebarricadeerde deuren. In het achterste gedeelte van het huis heeft de vriendengroep van mijn broer de massief houten tafel tegen de muur geplaatst om te gebruiken als bar. De ruimte ervoor fungeert als dansvloer. Een open trap leidt je de vide op, waar je naast de dj staat en op de dansende mensen neerkijkt. Waardevolle spullen heeft mijn broer bij zijn vrienden thuis neergezet en er zijn alleen bekenden uitgeno-

digd. Mijn vader zal er nooit achter komen.

Boris brengt zijn hoofd wat dichterbij naar mij toe.

‘Heb je het een beetje naar je zin?’ vraagt hij.

Een vriend van mijn broer deelt sigaretten uit, waarvan ik eerder die avond een dankbaar in de tuin heb opgerookt. Ik kijk naar Robin, die in een hoek van de kamer met een jongen staat te praten. Robin is mijn oudste vriendin, onze vriendschap gaat terug tot de kleutertijd. Al vanaf ons vijfde levensjaar zijn we bij elkaars beste en slechtste momenten geweest. Ik heb geen herinnering aan een leven zonder haar, en kan me daar ook niets bij voorstellen. De jongen is minstens een kop kleiner dan zij. Eerder deze avond had ze het voor elkaar gekregen om binnen een half uur met twee jongens te zoenen. Even vraag ik me af wat mijn vader zou zeggen als hij weet wat er hier gebeurt. De glazen worden te snel achter elkaar gevuld, telkens tot de rand. Er is zelfs al een gevecht geweest en toen ik een uurtje geleden mijn spullen op mijn kamer wilde leggen, zag ik twee mensen zoenend op mijn bed liggen. De jongen had het condoom al in zijn hand. Ik had mijn broer gehaald, die ze boos uit de kamer had getrokken.

Ik moet mijn hoofd achteroverbuigen om Boris aan te kunnen kijken. Zijn bruine ogen twinkelen van pret.

‘Ja! Al ken ik niet iedereen. Jou heb ik ook nog nooit gesproken,’ antwoord ik.

In mijn ooghoek zie ik mensen met druipnatte kleren de trap naar de vide op lopen, richting de badkamer. Ze hebben duidelijk de jacuzzi gevonden.

Om twaalf uur was een blonde jongen op de vide gaan staan en had de inhoud van een magnumfles prosecco over de dansende massa heen gespreid. We hadden geschreeuwd dat hij dat niet moest doen, maar deden dat lachend: het hoorde precies zo te zijn. Een groot deel van de zoete inhoud van de plastic bekertjes eindigde toch wel op de stenen vloer. Af en toe riep mijn broer

dat mensen van de vazen af moesten blijven en dat iemand moest komen helpen dweilen. Rond drie uur was de politie langsgelopen. Mijn broer stond ze met een diplomatiek gezicht te woord en toen ze weggingen zonder het feest te beëindigen, ging de muziek weer aan maar mocht niemand de tuin meer in.

‘Voor alles is een eerste keer,’ zegt Boris grijnzend.

Het geluid van de mensen en muziek om ons heen vermengt zich en raakt steeds meer op de achtergrond, tot ik alleen nog een gedempt gebonk hoor, en mijn volledige zicht met hem is gevuld. Zijn kruidige geur komt me vaag bekend voor. Zou hij ook zo smaken? Ik kijk naar zijn volle lippen. Hij buigt zich nog verder naar voren. Zijn lippen raken de mijne nog net niet als ik aan mijn schouders naar achter word getrokken. In een klap is mijn lichaam terug op de plakkende dansvloer. De muziek stroomt mijn oren weer binnen.

‘Wat denk je dat je aan het doen bent?’

Een knap meisje met donkerbruin, bijna zwart haar in een strakke bob kijkt me aan. Ze is iets kleiner dan ik, zonnebankbruin en draagt een kort jurkje. Ik herken haar direct. Zijn ex. Ze zijn dus toch weer samen?

‘Waar ben je mee bezig?’ zegt ze opnieuw. ‘Wie denk je dat je bent?’

Ik ben te verbaasd om te reageren.

‘Wat? Wat is er?’ vraag ik uiteindelijk. Ik probeer weg te lopen maar ze houdt me tegen. Boris is nergens meer te bekennen.

De volgende dag stuurt hij me een appje.

‘Hey,’ staat er op mijn scherm. ‘Sorry voor gister. Was ze erg boos?’

Hoe komt hij aan mijn nummer? Ik heb het hem niet gegeven. In ieder geval niet voor zover ik me kan herinneren.

‘Maakt niet uit,’ schrijf ik terug. ‘Viel wel mee.’

Als ik mijn telefoon wegleg, druk ik mezelf op het hart hier niet te veel op in te gaan. Hij zit duidelijk nog in een relatie. Ik stel me voor hoe het voor haar moet zijn geweest om hem bijna te zien zoenen met een ander meisje. Afstand houden dus.

Een paar dagen later vertrekt mijn broer naar Schiphol om mijn vader na te reizen voor hun geplande vakantie. Vlak daarvoor zie ik hem nog even bij mijn moeder thuis.

‘Zie je ertegenop?’ vraag ik.

‘Ik heb er geen zin in, nee.’

‘Zo kut dat hij erachter kwam.’

Mijn vader was op nieuwjaarsnacht door de alarmcentrale gebeld. Vanuit het buitenland had hij meteen mijn broer gebeld.

‘Naja, beter nu dan dat hij in Nederland was. Hij was echt boos.’

Mijn broer had alles opgebiecht. Hij vertelde er maar direct bij dat de wc-bril voortaan los op de toiletpot ligt en dat de laptop uit zijn slaapkamer was gestolen.

Ik geef Bram een onhandige knuffel. ‘Sterkte.’

•

Vanaf dat moment kan ik het in de pauze niet laten om mijn ogen de volle aula door te laten gaan, op zoek naar Boris. Ik vind hem altijd met een paar van zijn vrienden leunend tegen de spijlen van de trap bij de kantine, een paar treden hoger dan waar de rest van de school aan grote tafels zit. Nu hij me kent, voel ik hem regelmatig kijken, vanaf het moment dat ik de aula binnenkom tot het moment dat ik quasinonchalant naar een stoel grijp en erop ga zitten. Onder zijn vergrootglas wordt elke beweging die ik maak groot en lomp.

Hij weet wie ik ben. Ik, het meisje dat haar mond amper open durft te trekken bij mensen die ze niet kent. Met een beugel, te

strakke nepleren leggings en een slecht geknipte schuine pony. Wat zou hij in me zien? Soms sturen we berichtjes, hebben we gesprekken, maar nooit spreek ik met hem af. Tot hij me vertelt dat het uit is, nu echt. Samen met een vriendin van mij en een vriend van hem spreken we af. Aan het eind van de avond zegt hij dat hij me de volgende keer komt ophalen met zijn scooter.